

Եմա Գլաս

ՀԱՏՈՒՑՈՒՄ

մի բռնաբարության պատմություն

Թարգմանիչ՝

Ալեքսանդր Աղաբեկյան

Փ

**Գ Ի Տ Վ Ն Ք
Երևան 2020**

Emma Glass, Peach

ՐԱՏՈՒՑՈՒՄ. մի բռնաբարության պատմություն, Եր.:
Գիտանք, 2020, 58 էջ

Սեռական բռնության և վրեժիսնդրության ցնցող ու արտասովոր պատմություն է դեռահաս աղջկա հոգեկան ու մարմնական վնասվածքների մասին: Սյուրբեալիստական վեպ է աղջնակի մասին, որը հրաժարվում է իրեն զոհ զգալ և փորձում է ինքնուրույն դիմակայել իրեն բաժին ընկած փորձությանը:

Այս վեպը երեսուներորդ գիրքն է *XXI դարի արձակ մատենաշարի*, որը ներառում է 15 երկրի այժմ ստեղծագործող 30 լավագույն գրողների երկերի հայերեն թարգմանությունները: Ուելսի տաղանդավոր արձակագրի այս առաջին վեպն արտաքոց է իր լեզվով, շարադրանքով, բայց և առաջին հերթին բովանդակությամբ: 2018 թվին անգլերեն լույս տեսած այս վեպն արդեն հրատարակվել է տասից ավելի լեզվով՝ ներառյալ ֆրանսերեն, գերմաներեն, իսպաներեն...

ISBN 978-9939-810-49-2

Copyright © Emma Glass, 2018

This translation is published by Guitank by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

© Գիտանք, թարգմանության և ձևավորման համար, 2020

Կարելու տառապանքը

Հաստ, չոր, ծակող, կպչուն, խոնավ, պատառոտված բուրդը ոլորվում է վերքերիս՝ իրար միացնելով պատոված մաշկը, երբ ես քայլում եմ՝ պատին քսելով թարմանով ծեռքս: Կոշտ կարմիր այսուսները պոկոտում են բուրդը: Խճճված կարմիր թելերը: Պոկոտում են մաշկը: Կոշտ կարմիր մաշկը: Յանում են խավոտ թարմանը մատներիցս՝ ջղաձգվելով, երբ բզկտված թելերը կառչում են մատնահոդերիս քերծվածքներին: Մութ է: Արյունը սև է: Չոր: Շաքած ճաքերը ճքճում են: Այրված յուղի հոտը խցանում է քթանցքերս: Մատներով դիպչում եմ դեմքիս ու մաքրում եմ յուղը: Յուղը կպչում է լեզվիս, սողոսկում է բերանս, սահում է ատամներով, այտերով, կոկորդով կաթում է ցած: Փսխում եմ: Լուսնալույսով փսխունքը վարդագույն է: Թանձը: Լարծում: Յենվում եմ պատին ու փակում աչքերս: Դժվարությամբ կուլ են տալիս: Մսի ու արյան՝ աղյունամսի համ եմ գգում: Նորից փսխում եմ: Աչքերս առկայժում են: Վարդագույն բռնկումներով: Յետո ամեն ինչ կրկին սև է: Այսուսներին քսասվող մարմինս դրողում է: Սև եմ տեսնում: Մուգ սև: Յուղ: Կոպերս յուղոտ են: Ուռած: Ապտակից ուռած ու սև: Պատված են յուղով նրա լարծուն երշիկաննան յուղոտ մատներից: Նրա հրամանները ծայթում են ականջներումս:

- Փակի՞ր աչքերդ: Պինդ փակի՞ր: Յունա տուր ճեղքիդ պես: Փակի՞ր: Փակի՞ր:

Աևություն եմ տեսնում: Նրա սև բերանը: ճեղք է նրա մաշկին: Բաց: Լայն ճեղք: Ածխաս: Մոխրացած արյունամիս: Նրա ածխահոտ շումչը կառչել է մաշկիս: Խեղդում է: Արցունքներս սահում են յուղի վրայով և կաթում են դեմքիցս: Մարմինս դրողում է: Պետք է տուն զնամ, բայց քայլելը ցավոտ է: Զեռքս տանում եմ ազդրերիս արանքը. շոշափում եմ. արյուն ու յուղ է: Փսխում եմ: Մաքրում եմ բերանս թկքով, թարմանը խցկում եմ բերանս ու ծանում եմ բուրդը: Կազում եմ: Ոչ երկար: Ոչ արագ: Շատ ցավոտ է: Բուրդն ավելի ուժգին եմ սեղմում ատամներով: Կուգենայի երկաք լիներ: Շրջվում եմ ու հետ նայում: Յետևում գալարվում է փսխունքիս ժապավենը: Ցոլացող վարդագույն առվակներ: Յուսով եմ՝ անձրև կգա:

Սողոսկում եմ տուն: Դուռը շատ լայն չեմ բացում: Ամեն դեպքում ճռռում է: Նրանք կլսեն: Ինձ կրօնացնեն հյուրասենյակում: Յարցեր կտան: Յայրիկը չի հարցնի արյան մասին: Մայրիկը չի հարցնի դղողված շորերիս մասին: Կասի, որ շառագունած այտերս գեղեցիկ են: Յայրիկը կիամբուրի գլուխս ու կասի, որ ընթրիքը ժամը յոթին է: Ես կուլ եմ տալիս բերանիս փսխունքն ու յուր բարձրանում եմ աստիճաններով՝ շարունակելով ժամել թարմանը:

Լողասեմյակում բացում եմ ջրցողն ու կանգնում ջրի տակ: Շորերս չեմ հանում: Գոլ ջուրը խայթում է: Ծակծկում է մաշկս: Սեղմում եմ շուրջս ատամներով: Հաճվում եմ, շորերս կպչում են մաշկիս ու ցավեցնում: Մի կողմ եմ նետում: Յուղոտ բանվածք: Արյունով, յուղով ու ջրով հագեցած: Դիպչում է լոգարանին և չլմփում գետնին: Հոսող ջուրը կարմիր է: Սև ու կարմիր: Հիմնականում՝ կարմիր: Դանդաղ լվանում եմ ինձ: Մատներով: Շատ օճառվ: Չափազանց շատ: Տրորում եմ: Ցավոտ է: Արցունքներս ժորում են օճառաջի միջով և դրա հետ թափվում են ջրողով: Ուզում են թափվել դրանց հետ ու ընկած ջրողով: Խորտակվել: Ցած սահել: Ձերմության մեջ: Մրության մեջ: Նստում եմ լոգարանում: Փակում եմ ջրողով խցանով: Փակում եմ աչքերս:

Բացում եմ աչքերս, երբ ջուրը լցվում է քթանցքերս: Փաթաթում եմ շղթան ոտնամատներիս ու քաշում, խցանը դուրս է թոշում, և լոգարանը դադարում է լցվել: Դիտում եմ ջրի երեսին լողացող յուղի լճակները: Սպիտակ: Պատշվում են: Լողում: Դանդաղ: Լստիաբար: Հաճույք ստանալով ջրից: Իմ ջրից: Ցավոտ դեմքիս թույլ եմ տալիս թեթևակի ժպտալ, երբ դրանք հանկարծակի ներծծվում են ջրթողի անցքը: Անցըն ինը չէ:

Ոտքի կանգնելը երկար ժամանակ է պահանջում: Ուրած ոտքերս չեն ենթարկվում: Բռնվում եմ լոգարանի եզրից և մարմինս դուրս են հանում ջրից: Ուսկորներս ճրթճրթում են: Դեմքս կնճռոտում եմ, աչքերս՝ ամուր փակում, շուրթերս՝ սեղմում, որպեսզի ճիշս դուրս զգա թերանից: Կանգնում եմ ջրցողի տակ և խոզանակով քերում մարմինս: Այժմ ջուրը սառն է: Հոգ չէ: Պետք է մաքուր լինեն: Պետք է մաշկից մաքրեմ կարմիրը: Քերում եմ յուղը: Օճառը սահելով ընկնում է: Ցուրտ է: Կաթիլները ծակծկում են մաշկը, ներթափանցում են ու բախվում ուսկորներիս: Կարմիր արյունը կապտում է: Ցավոտ ուկորներս կայունանում են: Ցուրտ է: Փայտացած եմ: Փակում եմ ջրցողը: Ձեռքս մեկնում եմ ցամքոցին: Դուրս եմ գալիս լոգարանից: Ցամքոցն ասես խավ չունի: Զի տաքացնում: Զի զգացվում: Զեմ զգում:

Անաղմուկ քայլում եմ միջանցքով: Անաղմուկ բացում եմ սենյակիս դուռը: Անաղմուկ փակում եմ սենյակիս դուռը: Ապարդյուն: Նրանք լսում են: Վեր են նետվում սանդուղքով: Բրբրթում են իրար: Պատշվում են բազրիքի շուրջը: Դոանը փական չկա: Ես հենվում եմ դրանք: Նրանք մարմիններով իրում են դուռը: Դուռը թափով բացվում է, և ես թոշում եմ: Զարկվում եմ պատին: Ցամքոցն ընկնում է: Չորս աչք: Մեծ: Երկնագույն: Փայլուն: Չոված: Սևերված: Մայրիկը դուրս է հրում հայրիկին: Փակում է դուռը: Հայրիկը հազում է:

- Ներիի, Փիչ, - ասում է, - ախտը է զգուշացնեիր:

- Ցած իջիր, խնդրում եմ, - նրան ասում է մայրիկը:

Հայրիկն անաղմուկ իջնում է սանդուղքով: Ես փաթաթվում եմ ցամքոցով ու նստում մահճակալին: Մայրիկը նստում է կողքին:

- Գաղտագողի ես բարձրացել, - ասում է, - նոյնիսկ չլսեցինք, որ եկել ես:
Նրա փայլուն աչքերը լայն բաց են, թրթացող բիբերին տեսնում եմ իմ
մերկ նիհար ուսերը: Մայրիկի հայացքը դառնում է դեմքիս ու մարմնիս. նա
ժպտում է: Ժպտող վարդագույն է և զբաղեցնում է դեմքի մեջ մասը:

- Անաղմուկ մտա, որ չարթնացնեմ Մանկիկին: Մտածեցի, որ քնած է, - ա-
սում եմ:

- Ապրես, Փիչ, - ասում է, - հենց նոր է քնել: Խելացի աղջիկ ես: - Նա շոյում
է խոնավ մազերս: - Ընթրիքին ի՞նչ կուզես ուտել:

- Սոված չեմ, մա, - ասում եմ՝ առանց նրան նայելու:

- Մի՛ հրաժարվիր. ինձ ու հայրիկի համար եփելու եմ մսագնդիկներով
պատա: Կուզե՞՞ս՝ բանջարեղենով քացան եփեմ դրանց փոխարեն: Նաև
համեղ մատղաշ քաղցր եգիպտացորեն կա: - Նա չփփացնում է շուրթերը,
գլխով է անում ու աչքերը վեր թռցնում:

- Չէ, մա, չեմ ուզում, հաստատ: - Նայում եմ նրան. տեսնես նկատե՞լ է
ազդրերիս արանքում ցամքոցը թրջող կարմիր լճակը:

Չլոնք: Արյունը կաթում է կարպետին: Մայրիկը թարթում է կաթոցներին
համընթաց:

- Լավ, կեփեմ քեզ համար. կուտես, երբ սովածանաս: - Նա համբուրում է
գլուխս: - Աչքիս՝ մի քիչ հյուծված ես: - Եվ կսմբում է այսու իր կտուցաննան
մատներով: Յետո վեր է կենում ու արագ հեռանում: Դուռը հետևից փակե-
լուց առաջ շրջվում է և ժպտում: Նրա շուրթերը նման են մսի, որը քիչ առաջ
փսխել էի:

Դարակից վերցնում եմ հայելին: Ցամքոցը փռում եմ դրան մոտ ու նստում
հատակին՝ մեջքս հենելով դրանը: Դանդաղ տարածում եմ ոտքերս, հայե-
լին դնում եմ ազդրերիս միջև: Բերանս փակում եմ ձեռքով, որպեսզի
չփսխեն: Մյուս ձեռքով դիպչում եմ ինձ: Մաշկս ճեղքված է: Կտրված: Եր-
կատված: Երկու դողացող մատներով դիպչում եմ ճեղքված մաշկին, միաց-
նում եմ ճեղքվածքի երկու կողմը: Արյունը դանդաղ կաթում է: Ուշադիր նա-
յում եմ հայելուն: Աչքերից թափվող հեղուկը ցած է հոսում փորի վրայով ու
խառնվում է կարմրին: Փոքրիկ գետակներ: Փոքրիկ ժապավեններ: Սահող
մետաքս: Պատոված մաշկ: Կարմրի թօեր: Պետք է դադարեցնեմ արյունա-
հոսությունը: Թեքվում եմ առաջ, ձեռքերով բռնվում եմ դիմացի գրասեղանի
ոտքերից և ոտքի եմ կանգնում: Սեղանին դրված տուփից վերցնում եմ ան-
ձեռոցիկն ու խցկում ազդրերիս արանքը: Յագնում եմ գիշերանցը: Տնային
մաշկիկներով անաղմուկ իջնում եմ սանդուղքով: Մայրիկը խոհանոցում է:
Մսի հոտ եմ առնում: Տավարի մսի: Տապակվող: Նրա շունչը դեռ քթանցքե-
րում է: Մրժացնող ծխի: Խեղողոյ: Կուլ եմ տալիս:

- Դեռ չե՞ս հագնվել, - հարցնում է մայրիկը:

- Չէ: Պետք է ջինսիս անցքը կարեն: - Այդ անպետք ջինսի՞: Ուղղակի դեն նետիր աղբարկոց: Այս շաբաթ կզնանք քաղաքը ու նորոց կզնենք:
- Երբ ես անցնում եմ կողքով, մայրիկը կսմբում է հետույքս: Լվացարանի տակ բացում եմ պահարանի դուռն ու հանում կարի տուփը:
- Կարելու ուրիշ բաներ էլ կան, - ասում եմ:
- Նա ճրացնում է լեզվով ու լաստում թացանը գդալից: Ես դուրս եմ սլանում ու վեր վազում սանդուղքով: Մոռացա սառույցը: Ցած եմ իջնում ու վերադառնում խոհանոց: Սառցարանում փնտրում եմ ու գտնում սառցանանը: Շատ եմ շարժվում: Արյունը ծորում է ոտքով: Սայրիկը չի նկատում: Դայտնվում է Սիդը: Նրա թաթիկների թիթքիոց հատակին քողարկում է կարոցի ձայնը: Նա փաթաթվում է ոտքերիս: Իր փափուկ մորթիով: Մորթին կարմրում է: Ազատվում եմ նրա փափկամազ մարմնից ու հեռանում: Սիդը խփառում է հատակին ցայտած արյունը:
- Փակում եմ սենյակիս դուռն ու հենվում դռանը: Նայում եմ շուրջս: Զգիտեմ, թե ինչ եմ փնտրում: Վերցնում եմ ցամքոցն ու փռում եմ գետնին նույն տեղում: Յանում եմ ազդրերիս արանքից թաց անձեռոցիկը և զցում եմ աղբամանը: Կարի տուփում փնտրում եմ վարդագույն կամ մարմնագույն թել: Չեմ գտնում: Օգտագործում եմ սպիտակը: Թելում եմ ասեղը: Երկար է տևում: Մատներս դեռ դողում են: Կրկնակի հանգույց եմ անում: Եռակի: Քառակի: Բավարար է: Սառցանանը խփում եմ սեղանին: Ուժգին: Խորանարդիկները դուրս են թռչում: Երեքը տեղավորվում են բերանումս: Նստում եմ ցամքոցին: Տարածում եմ ազդրերս: Տեղադրում եմ հյայելին: Վերցնում եմ սառցի խորանարդիկն ու սեղմում մաշկին: Ո՛ւֆ: Սաքն է: Ո՛ւֆ: Սեղմում եմ ճեղքին. սառն է: Շատ սառը: Դեմ եմ անում սառույցը պատռվածքին: Պահում եմ այնտեղ: Զուրը հոսում է մատներից: Սառնությունը հանգստացնում է: Սպասում եմ, մինչև որ սառույցը հալվի: Բերանիս սառույցը դեռ չի հալվել: Յայելին ցույց է տալիս ուռած ու կապույտ շրթունքներս: Փքված: Քարի պէս կարծիք: Ասես ուր որ է ընկնելու են դեմքիցս: Նայում եմ ցած: Վա՞յ: Պատռվածքը փոքրացել է: Բայց դեռ կա: Վերցնում եմ ասեղը: Երկու մատով միացնում եմ սառը մաշկի եզրերը: Քաշում եմ թելը: Ծծում եմ սառույցը: Ուղղում եմ ասեղը: Խրում եմ: Սպասիր: ճանկուտոց: ճանկօռում է: Կատուն է: Ո՛չ հիմա: ճանկուտոց: Ո՛չ հիմա, Սիդ: ճանկօռում է: Ուզում եմ, որ հեռանա: ճանկուտոցը դադարում է: Սպասում եմ: Գնացել է: Սկսում եմ: Անցկացնում են ասեղը մաշկի միջով: Սկսում եմ կարել: Չի ցավում: Արյունահոսում է: Սպիտակ թելը կարմրում է: Կարմիր լար: Ստցնում եմ: Յանում եմ: Քաշում եմ: Զգում եմ: Զգում եմ թելը: Ներս: Դուրս: Դուրս: Աչքերս մթնում են: